

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ
ДВАМАТА СЪСЕДИ И
СИРОМАШИЯТА

chitanka.info

Живели двамина съседи. Единият богат — къщата му била пълна с имане, а другият — последен сиромаш — с трън да се завъртиш в двора му, немало какво да закачиш. Отишъл веднъж сиромашът и почнал да тропа на богаташката порта. Показал се богатият.

— Какво има? — попитал.

— Дошъл съм при тебе, да ме нахраниш и напоиш — рекъл сиромашът, — защото умирам от глад.

Богаташът се почесал по шията.

— За ядене — рекъл той — нямам нищо, но пиене ще ти дам. Хей там, под капчука, има цяла каца, пълна с дъждовна вода — иди пий,

колкото щеш.

Сиромашът навел глава и си тръгнал наскърбен към къщи. Както вървял, усетил подире си стъпки — тихи, котешки, неуловими. Обърнал се, погледнал назад — няма никой. Повървял още малко и пак усетил стъпките.

- Хей — спрял се сиромяхът, — кой върви подире ми като сянка?
- Аз съм — отвърнал глас на невидим спътник.
- Че кой си ти?
- Сиромашията.
- Защо ходиш подире ми? — учуден попитал сиромяхът.
- Защото си ми мил и драг — отвърнала сиромашията.
- Откога си тръгнала след мене, сиромашийо?
- От люлката.
- И докога смяташ да ме съпровождаш?
- До гроба! — отвърнала сиромашията.

Клетият човек въздъхнал дълбоко, но нищо не казал. Прибрал се вкъщи, взел мотиката, лопатата и — право на гробищата. Мълчаливо почнал да копае. Копал, копал, изкопал един дълбок трап. Седнал да си почине и тежко въздъхнал. Тогава една невидима ръка го докоснала по рамото и чул пак гласа на сиромашията:

- Защо ти е този трап?
- Решил съм да легна в него и да сложа край на живота си.
- И аз ще легна при тебе.
- Къде?
- В гроба.

— Влизай, щом като е тъй! — викнал зарадван сиромяхът. — Влезе ли, сиромашийо? — попитал той подир малко.

- На дъното съм! — отвърнала сиромашията от трапа.

Тогава сиромяхът грабнал лопатата и почнал да срива пръстта в гроба. Затрупал сиромашията и си отишъл.

Опретнал се, заловил се мъжката да работи и му провървяло. За година-две напълнил и той къщата си с имане. Богатият, като гледал как работите на съседа му се поправят, захванал да се пука от завист. Веднъж той го спрял на улицата и го заразпитвал какво се е случило.

Доскорошният сиромях му разказал как смогнал да натика сиромашията в гроба.

— Ти си я натикал — рекъл на ума си завистникът, — но аз ще я изровя и пак ще ти я проводя вкъщи!

И като нарамил мотиката, той отишъл също на гробищата. Провикнал се:

- Къде си, мари сиромашийо?
- Тука съм! — обадила се глухо сиромашията изпод земята.

Богатият разровил трапа и сиромашията пак излязла навън.

— Хайде сега — рекъл богатият, — скоро да идеш при стопанина си, защото той заглади косъма.

— Дума да не става — отвърнала сиромашията, — не ща!

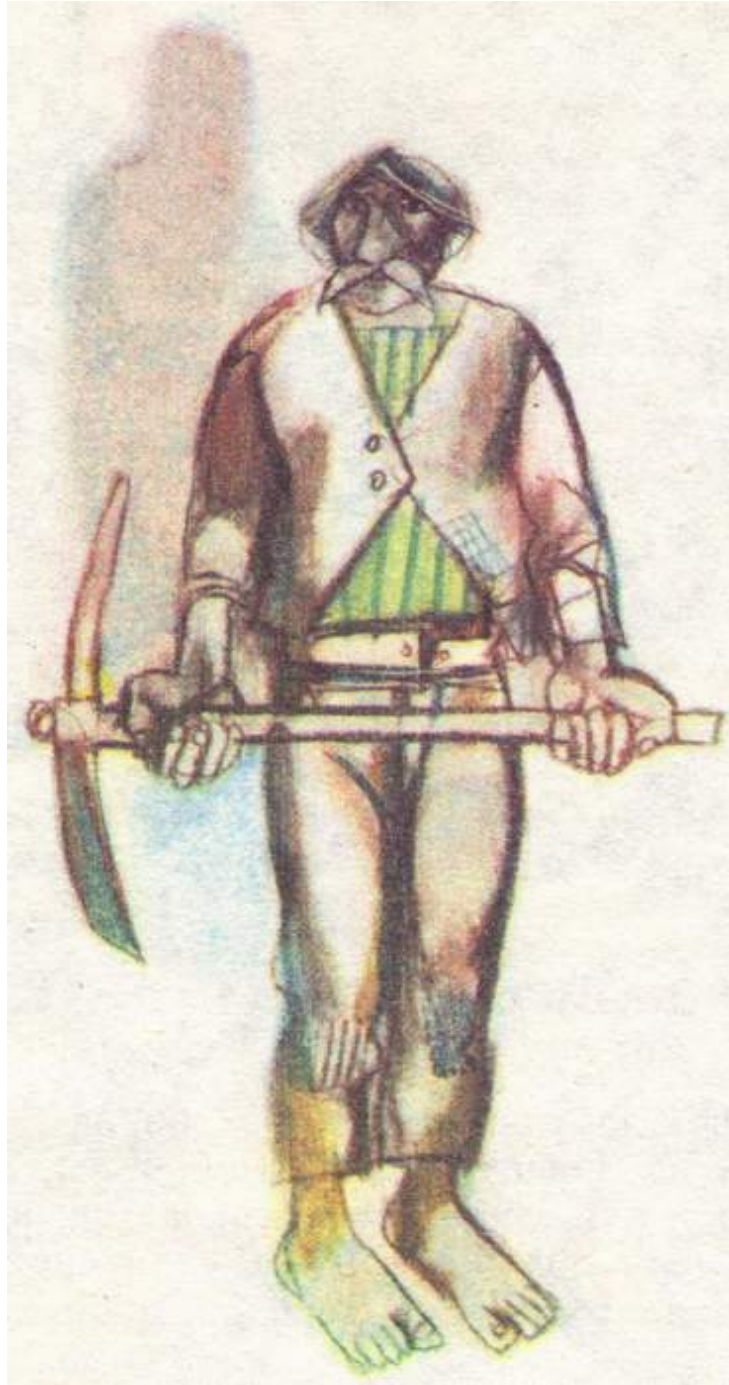
— Защо?

— Защото аз толкова години вървах подире му, а той излезе неблагодарник и ме закопа в земята.

— А при кого ще идеш? — попитал богатият.

— При тебе. Ти ми стана мил и драг, тъй като ме изкопа от гроба.

И като се лепнала подир завистливия богаташ, сиромашията не го оставила, додето не го докарала до просяшка тояга.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.